

‘Cançó d’amor i de guerra’

 elperiodic.ad/opinio/article/84273/canco-damor-i-de-guerra

Fabiola Sofia Masegosa

Després d’haver estudiat la Cançó d’amor i de guerra com una de les obres teatrals que es van representar a Andorra durant el període que abasta la meua tesi doctoral (es va representar el 1968) i d’haver realitzat un article sobre Lluís Capdevila i Vilallonga per a la revista Àgora cultural núm. 28 titulat, Lluís Capdevila i Vilallonga, el dramaturg en el qual també parlava sobre aquesta obra, he de dir, que anar a veure-la el diumenge passat a Sant Julià representada per Andorra Lírica, ha estat una experiència inoblidable. La Cançó d’amor i de guerra es una sarsuela catalana en dos actes, el segon dividit en dos quadres i un teló musical. El text és de Lluís Capdevila i Vilallonga i Victor Mora i Alzinelles, i la música del mestre Rafael Martínez Valls. Va ser estrenada al Teatre Nou de Barcelona per la companyia del Teatre Líric Català, dirigida per Josep Llimona, el dia 16 d’abril de 1926. Creada aquell mateix any, en plena dictadura de Primo de Rivera, inicialment es va titular Els soldats de l’ideal, però la situació política va fer que l’obra es prohibís abans de estrenar-se. A Andorra va ser representada l’any 1968 per la Secció Teatral del Casal del Centre, amb la col·laboració del Mestre Joan Roure.

La trama està contextualitzada en una forja de la comarca del Vallespir, l’any 1793, en plena Revolució francesa, l’argument es basa en la història d’amor entre dos joves, l’Eloi i la Francina, que veuen com els seus destins se separen per una inesperada trobada amb l’infortuni, ja que el Ferran, fill de l’alcalde Ridau, es proposa casar-se amb Francina costi el que costi. Així, la trama principal descobreix les disputes i contrarietats que es produeixen dins d’aquest trio amorós, alhora que il·lustra l’agitat moment històric que afectava la França de finals del segle XVIII.

La representació realitzada per Andorra Lírica va mostrar una actualització de l’obra

menys convencional, més moderna i amb una barreja de ritmes, sons i melodies que de seguida van atreure l'atenció i la simpatia del públic. Algunes de les veus eren impactants. Caldria destacar l'Ària del Vallespir interpretada per Jonaina Salvador, i el duet amorós amb el tenor, Antoni Lliteres denominat Per tu, Francina meva, però la interpretació que més em va agradar va ser la del Guillem Forné en el paper de l'avi Castellet. A més, jo també destacaria les danses interpretades pels membres de l'Esbart Laurèdia que van donar un toc de color i alegria a la representació.

Un altre aspecte innovador que em va agradar molt va ser el detall de construir els decorats i introduir-nos en el context de l'obra mitjançant una mena de dibuixos darrere dels músics. Mai ho havia vist abans i la veritat és que es va aconseguir l'efecte esperat. La veritat és que és una llàstima que a causa de la Covid-19 el nombre d'assistents estigués restringit per les limitacions d'aforament i un nombre molt petit de persones poguessin gaudir de la representació, la qual, al meu parer, no hauria de deixar-se caure en l'oblit i hauria de representar-se de nou. Jo fins i tot, si pogués, repetiria.

PUBLICITAT